

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 12/14
Люксембург, 30 януари 2014 г.

Решение по дело C-285/12
Diakité/Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides

В правото на Съюза понятието „въоръжен вътрешен конфликт“ трябва да се схваща самостоятелно по отношение на възприетото от международното хуманитарно право определение

Съществуването на такъв конфликт трябва да бъде признато, когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или когато се сблъскват две или повече въоръжени групи, независимо от интензитета на сблъсъците, равнището на организираност на въоръжените сили или продължителността на конфликта

Директива на Съюза¹ защитава не само лицата, които могат да получат статут на бежанец, но също и тези, които не могат да се ползват от този статут, но за които съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че ако бъдат изпратени обратно в страната си на произход или на обичайното си пребиваване, биха били изложени на реална опасност от тежки посегателства (режим на субсидиарна закрила). Като такива посегателства се считат по-специално тежките и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт.

През 2008 г. и 2010 г. г-н Diakité, гвинейски гражданин, подава молба за международна закрила в Белгия с твърдението, че е жертва на актове на насилие в Гвинея в резултат на участието си в протестните движения срещу управляващата власт. Предоставянето на субсидиарна закрила на г-н Diakité е отказано с мотива, че в Гвинея няма „въоръжен вътрешен конфликт“ по смисъла на международното хуманитарно право.

При тези обстоятелства Conseil d'État (Белгия) сезира Съда, за да установи дали предвиденото в директивата понятие „въоръжен вътрешен конфликт“ трябва да се тълкува самостоятелно по отношение на възприето в международното хуманитарно право определение и в случай на положителен отговор — по какви критерии трябва да се преценява това понятие.

Що се отнася до въпроса дали съществуването на въоръжен вътрешен конфликт трябва да се преценява въз основа на установените от международното хуманитарно право критерии, Съдът констатира, че понятието „въоръжен вътрешен конфликт“ е специфично за директивата и няма пряко съответствие в международното хуманитарно право, което познава само „въоръжен конфликт, който няма международен характер“. Освен това, тъй като режимът на субсидиарна закрила не е предвиден в международното хуманитарно право, то не определя положенията, в които такава закрила е необходима и установява механизми на закрила, които са ясно разграничени от този, който стои в основата на директивата. Освен това международното хуманитарно право има много тесни връзки с международното наказателно право, докато такава връзка не е присъща на механизма на закрила, предвиден от директивата. Съдът заключава въз основа на това, че понятието „въоръжен вътрешен конфликт“ трябва да се тълкува самостоятелно.

¹ Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила (ОВ L 304, стр. 12; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 7, стр. 52).

Що се отнася до критериите за преценка на това понятие, Съдът уточнява, че изразът „въоръжен вътрешен конфликт“ се отнася до положение, при което редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или при което се сблъскват две или повече въоръжени групи. Съдът припомня, че при установения от директивата режим съществуването на въоръжен конфликт може да доведе до предоставяне на субсидиарна закрила само ако степента на безогледно насилие достига такова ниво, че молителят се излага на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи срещу живота или личността си поради самия факт на присъствието си на засегнатата територия. От това Съдът заключава, че не е необходимо констатацията за съществуването на въоръжен конфликт да се обуславя от интензитета на въоръжените сблъсъци, от равнището на организираност на въоръжените сили или от продължителността на конфликта.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда.

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването

За допълнителна информация се свържете с Илияна Палъова ☎ (+352) 4303 3708

Кадри от обявяването на решението са достъпни на „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106